

วิถีสาน ช่าง

จินเขิน

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

แม้จะรอดชีวิตจากเหตุการณ์เหนือธรรมชาติมาได้ แต่สำหรับกวิน และซุน ผันรายนั่นยังไม่จบสิ้น เมื่อดูเหมือนจะมีใครบางคนกำลังชักใย ฝึกร้ายที่ตามไล่ล่าพวกเขาอยู่เบื้องหลัง การตามหาความจริงจึงพาทั้งคู่วนกลับไปยังสถานที่ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของโศกนาฏกรรม ทำให้พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับความลับ ความแค้น และบาปที่ถูกฝังกลบมาหลายชั่วอายุคน

จินเซนได้พาเราไปสัมผัสกับความขนลุกขนพองในเล่มแรกกันไปแล้ว แต่เนื้อหาในเล่มจบนี้จะเข้มข้นขึ้นอีกเป็นเท่าตัว เมื่อเส้นแบ่งระหว่างมิตรกับศัตรูเริ่มพร่าเลือน และทุกการตัดสินใจอาจหมายถึงความเป็นหรือความตาย ขณะเดียวกันความสัมพันธ์ของสองไอดอลชื่อดังก็เดินทางมาถึงบทพิสูจน์ครั้งสำคัญ ว่าความรู้สึกของพวกเขาที่มีต่ออีกฝ่ายนั้นเป็นเรื่องจริงหรือแค่สถานการณ์พาไป

เราขอเชิญทุกท่านมาร่วมกันไขปริศนาของโรงเจร้าง และเปิดม่านบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดนี้ไปพร้อมๆ กัน แสงแห่งรุ่งอรุณที่สาดส่องลงมายังผืนโลกจะทำให้มองเห็นความจริงที่ซุกซ่อนอยู่ในคำสาปได้หรือไม่ เช้าวันใหม่ที่มาถึงจะนำไปสู่การหลุดพ้นได้อย่างไร หากมีกิจการที่ยังค้างคา และไม่ได้สะสาง...

พลิกอ่านเรื่องราวไปกับเรา

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่า แนะนำตัวกันอีกสักครั้ง จินเจินค่ะ เป็นครั้งแรกที่ได้
ออกผลงานกับ Us รู้สึกตื่นเต้นนิดหน่อย

เรื่องนี้เป็นนิยายที่ทำให้เจินได้ลองอะไรใหม่ๆ เยอะมาก แล้วก็หุ่ม
สมองไปกับการวางพล็อตแบบสุดๆ และสอนให้รู้ว่า นิยายพล็อตซ้อน
แบบนี้มัน ปิละเรื่องพอนะ 555

ช่วงท้ายๆ ของการแต่งนิยายเรื่องนี้เจินแทบกินไม่ได้นอนไม่หลับ
เครียดแล้ว เครียดอีก ฮือๆ ติใจที่มันออกมาดีค่ะ

นิยายเรื่องนี้ทำให้ได้คอนเน็คท์กับบรรพบุรุษอีกแล้ว เย! เจินได้เอา
เรื่องราวต่างๆ ที่เคยได้ยิน ได้เห็น ได้ฟังจากคนเฒ่าคนแก่ เอามาเขย่าๆ
แล้วเอามาปรุงใหม่ แถมใส่เรื่องวงการบันเทิง บอยแบนด์เข้าไป ไหนจะ
รายการลิ้นอ้ายล่าท้าผีอีก! ดีใจมากที่ทำให้ทุกคนอินและลุ้นระทึกตาม
นอกจากนี้ก็ดีใจมากที่ได้นำเสนอของดีเมืองชลให้ทุกคนได้รู้จักหลายอย่าง

อย่างไรก็ตาม ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน ที่มอบพื้นที่ให้เจินได้
เติบโต ได้ลองอะไรใหม่ๆ ได้ออกจากคอมฟอร์ตโซนมาแต่งแนวนี้ ขอ
ขอบคุณนักอ่านทุกท่าน ทั้งคนที่ตามผลงานกันมาและคนใหม่ที่ได้เจอ ยังไง
ก็ขอฝากเนื้อฝากตัวอีกครั้งนะคะ

ขอขอบคุณเหล่าอีและเหล่ากู๊ที่ให้คำปรึกษาเรื่องภาษา ประเพณี
และอื่นๆ อีกมากมาย

ขอขอบคุณ คุณสามี กำลังใจที่น่ารักที่สุดในโลกของเค้า ขอขอบคุณ
ที่ช่วยดูแล ลืต ช่วยปรับ ช่วยตบตี ลืต กันมาจนมันออกมาเป็นแบบนี้
แถมยังพาไปไหว้พระไหว้เจ้า คอยฟังฉันงอแง ขอขอบคุณเธอมาก รักเธอน้า

ขอขอบคุณ คุณจ.นามสมมุติ คนอ่านคนแรกที่สู้มาด้วยกัน
และที่สำคัญที่สุด ขาดไม่ได้เลย...

ขอขอบคุณทีมงานสำนักพิมพ์ Us ทุกท่านที่อยู่ด้วยกันมาตลอด
ตั้งแต่นิยายเรื่องนี้ยังเป็นแค่พล็อตเปล่าๆ คอยอยู่กับนักเขียนคนนี้ ทั้งให้
กำลังใจ ทั้งปลอบประโลม และเชื่อใจให้ฉันได้ทำหน้าที่อันใหญ่ยิ่งนี้ ฮือ
ขอบคุณจริงๆ ที่เก็บเงินมาเลี้ยงคับ

และสุดท้าย ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านจริงๆ ที่อ่านมาจนถึงบรรทัดนี้
นิยายเรื่องนี้อาจจะไม่ได้สมบูรณ์แบบและมีจุดบกพร่องไปบ้าง เช่นขอภัย
มา ณ ที่นี้ และน้อมรับทุกคำติชม ฉันจะนำทุกข้อคิดเห็นไปพัฒนาต่อ
และสัญญาว่าจะตั้งใจทำงานต่อไปเพื่อทุกคนค่ะ

ขอฝากตัวและหัวใจนับจากนี้ต่อไปด้วยค่ะ

จินจิน

TRIGGER WARNING

Abortion มีการกล่าวถึงการทำแท้ง

Abuse การทำร้าย

Blood เลือด

Body Horror ความสยดสยอง
จากการกลายสภาพของร่างกาย

Death ความตาย

Gore เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง

Homicide ฆาตกรรม

Homophobia อากาเรเกลียดชัง
ผู้มีความหลากหลายทางเพศหรือรักร่วมเพศ

Misogyny มีตัวละครที่มีทัศนคติเกลียดชังผู้หญิง

Sexism การกีดกันทางเพศ

Superstition ความเชื่อทางไสยศาสตร์

Violence การใช้ความรุนแรง

ชลบุรีเป็นเมืองที่มีเสน่ห์ นั่นคือสิ่งที่ผุดขึ้นมาในความคิดของกวิน เมื่อได้สัมผัสจังหวัดนี้อย่างใกล้ชิด

ที่นี่มีทั้งภูเขา มีทั้งทะเล มีห้าง มีความเจริญ มีสถานที่ท่องเที่ยว มีทุกอย่างที่ผู้คนต้องการ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือไม่ได้วุ่นวายเท่ากรุงเทพฯ กวินถึงขั้นคิดขึ้นมาว่าถ้าเขาไม่ได้เป็นดารา ที่นี่ก็เหมาะแก่การมาลงหลักปักฐานและใช้ชีวิตอยู่เป็นอย่างมาก

ทว่าท่ามกลางความครบครันเหล่านั้น ชลบุรีก็ยังมีกลิ่นอายบางประการซ่อนอยู่ด้วยเช่นกัน...

ตลอดทางที่นั่งรถออกมาจากอำเภอบ้านบึงเพื่อมุ่งตรงสู่อำเภอเมือง กวินได้เห็นแนวทิวเขาที่เต็มไปด้วยผาหินปูนสีขาวและเนินดินสูงๆ ต่ำๆ นับร้อยอยู่ลิบๆ และเมื่อรถขับเข้าไปใกล้ จึงได้เห็นว่าเนินดินเหล่านั้นคือ 'ฮวงซุ้ย' หรือหลุมศพของคนไทยเชื้อสายจีนนั่นเอง...

ที่นี่มีฮวงซุ้ยอยู่เยอะมาก...

ไม่ว่าหันไปทางไหน กวินก็จะเห็นซุ้มประตูหินแบบจีนที่ด้านบนสลักคำว่า 'สุสาน' เอาไว้เต็มไปหมด ทั้งยังมีป้ายบอกทางตั้งเรียงรายเพื่อชี้ทางไปสุสานนับสิบที่ บ่งบอกให้รู้ว่าภูเขาลูกที่กวินเห็นอยู่บริเวณปลายสายตานั่นคือสุสานของผู้คนนับหมื่นนั่นเอง...

"นี่น้อยกว่าเดิมเยอะแล้วนะ"

ขุนบอกเขา หลังจากที่ได้ดาราหนุ่มรุ่นพี่สังเกตเห็นว่ากวินดูจะตื่นตะลึง

กับภาพเนินเขาสุดลูกหูลูกตาข้างทางหลวงที่เต็มไปด้วยหลุมศพเป็นอย่างมาก

“หา...?” กวินหันขวับมองคนอายุมากกว่าด้วยท่าทางประหลาดใจ “นี่น้อยลงแล้วหรือครับ!”

“ใช่” ชุนยิ้มให้เขา แววดตาของอีกฝ่ายดูจะเจือแววเอ็นดูเป็นพิเศษ ก่อนที่ชุนจะหันไปสนใจการจราจรตรงหน้าแล้วบังคับรถเพื่อเปลี่ยนเลน

ก่อนหน้านี้หลังจากเสร็จงาน ชุนได้ร้องขอให้รถของทางค่ายไปส่งเจ้าตัวที่บ้านก่อน ด้วยเขาตั้งใจจะเอารถอีกคันขับไปที่ร้านอาหารซึ่งตั้งอยู่ที่บางแสนด้วยตนเอง ตอนแรกพี่เนมกับพี่ปุกก็ดูจะไม่เห็นด้วยเล็กน้อย เพราะอุบัติเหตุครั้งก่อนเพิ่งผ่านมายังไม่ถึงสองสัปดาห์ดีด้วยซ้ำ ชาแซงพวกนั้นก็ได้รับการประกันตัวแล้ว ไม่รู้ว่ามันจะตามมาอีกหรือไม่

ซึ่งกวินก็รู้ว่าชุนคุยกับผู้จัดการทั้งสองคนอย่างไร แต่สุดท้ายรถตู้ของบริษัทก็ไปส่งพวกเขาทั้งสองที่บ้านของชุนสมใจอยู่ดี...

บางทีกวินก็รู้สึกขึ้นมาว่าชุนเป็นคนมีวาทศิลป์ดีเข้าขั้นปีศาจ อยู่ที่ว่าเจ้าตัวเลือกจะพูดหรือไม่ (แน่นอนว่าปกติแล้วชุนเลือกที่จะไม่พูด)

ชุนพูดต่อ “อาจงี่เง่าให้ฟังนะ ว่าเมื่อก่อนชลบุรีมีสุสานอยู่หลายร้อยที่ ถนนที่เราวิ่งอยู่นี้...เมื่อก่อนก็เป็นสุสานนะ”

“...” ชนกวินลูกพี่ลูกน้องกันโดยมิได้นัดหมาย พร้อมกับความเย็นจับขั้วหัวใจที่แผ่ซ่าน กวินรีบล้วงมือลงไปในกระเป๋าแจ็กเก็ตแล้วกำกุญแจที่คล้องของชุนให้มารวกับว่าม้นคือเชือกช่วยชีวิตเส้นสุดท้าย

ชุนหลุดหัวเราะพริตเมื่อจับสังเกตได้ถึงท่าที่ขวัญผวาเกินเหตุของเขา ดารารุ่นพี่จึงเอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงเอ็นดู

“สบายใจได้น่า ก่อนจะทำถนน เขาพักดินแล้ว”

กวินถาม “พักดิน?”

“อืม...” ชุนพยักหน้าก่อนจะตีไฟเลี้ยวแล้วบังคับรถให้เปลี่ยนไปยังเลนซ้ายตามป้าย ‘หนองมน - บางแสน’ จากนั้นก็อธิบายต่อ “ตามความเชื่อของคนจีน หลังจากขุดศพลงป่าช้าเรียบร้อยแล้ว ต้องพักดินตรงนั้นเอาไว้ก่อนราวๆ เจ็ดปี เพื่อให้ผืนดินได้อาบพลังหยางจากแสงอาทิตย์นะ...”

ชุนพยักพยิตไบบหน้าขึ้นฟ้า และเมื่อกวินมองตามไปก็ต้องหยีตาเพราะ

แสงสว่างแผดกล้าที่ส่องลงมา

คนอายุมากกว่าพูดต่อ “...พลังหยางจากพระอาทิตย์จะช่วยปรับสมดุล
ล้างอาถรรพ์และล้างพลังงานไม่ดีที่ติดอยู่กับผืนดินตรงนั้น จนในปีที่แปด
ถึงจะค่อยนำที่ดินมาใช้งานต่อ...แต่ที่ดินบางผืนก็ต้องพักนานกว่านั้น ในกรณี
ที่มีพลังหยินเยอะนะ”

กวินฟังความรู้ใหม่ที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนอย่างตั้งใจ สายตาก็มอง
ตรงไปยังถนนโล่งๆ ตรงหน้า แล้วจู่ๆ ก็เหมือนว่าจะนึกอะไรออกจึงสอบถาม
ออกไป

“เหมือนที่ลูกหลานของแป๊ะลื้มถูกสั่งให้ปล่อยที่ดินตรงนั้นไว้รื่อยปี
ใช่ไหมครับ”

ขุนตอบโดยไม่ต้องคิดนาน “ใช่แล้ว”

กวินจำได้ว่าตอนที่พวกเขาฟังเรื่องราวของโรงเจร้างนั้น พี่ทิมบอกว่า
ทางซินแสสั่งให้เจ้าของที่พักดินเอาไว้ราวๆ ร้อยปี อาถรรพ์ในที่ดินผืนนั้น
จึงจะจางไป ซึ่งนี่ก็เพิ่งผ่านมาแค่ห้าสิบปีเท่านั้นเอง...

เพราะแบบนี้หรือเปล่า แป๊ะลื้มจึงยังไม่ไปสู้คดีเสียที?

กวินทอดสายตามองออกไปทางเนินเขาที่กว้างสุดลูกหูลูกตาด้าน
ซ้ายมือ ภายใต้ความเขียวชอุ่มของต้นไม้และทุ่งหญ้า คือภาพฮวงซุ้ยใหญ่
ตระการตาที่ด้านหน้ามีบ่อน้ำซึ่งส่องสะท้อนกับแสงอาทิตย์จนส่งประกาย
ระยิบระยับ

แล้วจู่ๆ ก็มีคำถามหนึ่งแล่นขึ้นมาในหัว กวินจึงหันไปถามขุน

“จะว่าไป...ผมสงสัยมานานแล้วครับ คนเราตายไปแล้วก็ต้องไปสู้
คดีไม่ใช่หรือ แล้วทำไมคนจีนถึงต้องเก็บศพบรรพบุรุษไว้ในสุสานแล้ว
มาไหว้เรื่อยๆ ด้วยล่ะ แล้วไหว้ไปวิญญาณบรรพบุรุษจะรู้เรื่องหรือครับ”

ขุนฟังคำถามแล้วก็ครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนจะตอบ

“จำเรื่องสามดวงจิตเจ็ดวิญญาณที่พี่เคยพูดให้ฟังได้ไหม” ดวงตา
ของขุนฉายแววลึกล้ำขณะชะลอความเร็วลงเล็กน้อยเมื่อถึงทางลาดลงสะพาน
แล้วเบี่ยงซ้ายไปยังสัญญาณไฟจราจรที่เห็นแต่ไกลว่าเป็นสีแดง

กวินทบทวนความทรงจำ ก่อนจะพยักหน้าเมื่อนึกออก

“พอจะ...จำได้ครับ”

“สามดวงจิตที่พี่บอก คือ วิญญาณฟ้า วิญญาณดิน และวิญญาณมนุษย์...”

ขุนพุดต่อทันที

“ส่วนแรก...วิญญาณฟ้า ส่วนนี้จะเป็นอมตะ เมื่อคนเราตายไป ส่วนนี้จะกลับคืนสู่สวรรค์ แต่หากทำกรรมมากก็จะถูกจองจำเอาไว้ในคุกสวรรค์ ส่วนที่สอง...คือวิญญาณดิน เมื่อตายไป วิญญาณส่วนนี้จะถูกส่งไปทึนรกเพื่อชดใช้กรรม...ส่วนสุดท้ายคือวิญญาณมนุษย์ เมื่อตายแล้ว วิญญาณนี้จะอยู่ในโลกมนุษย์ต่อไปเพื่อดูแลปกป้องลูกหลานและวงศ์ตระกูล ส่วนมากจะอยู่ในหลุมศพหรือป้ายวิญญาณ เพื่อรับการเซ่นไหว้จากลูกหลานนะ...”

จากนั้นขุนก็สรุปว่า

“ดังนั้นวิญญาณแปะลั้มที่กวินและพี่ๆ ทีมงานเห็น น่าจะเป็นส่วนของวิญญาณมนุษย์...”

รถของพวกเขาทั้งคู่ชะลอจนกระทั่งหยุดลงหน้าสัญญาณไฟจราจร กวินหันไปมองใบหน้าด้านข้างของคนอายุมากกว่า ในใจราวกับถูกอะไรบางอย่างตรึงเอาไว้ให้หยุดนิ่ง

กวินทบทวนข้อมูลทั้งหมดกับตัวเองซ้ำๆ ก่อนจะถามออกไปอย่างระมัดระวัง “แล้ว...เขาไม่ไปเกิดเหรอครับ”

“ไปเกิดไม่ได้” ขุนสายศีระะ ปลายนิ้วเรียวยาวเคาะพวงมาลัยเบาๆ พลาทตอบ “ถ้าวิญญาณมนุษย์ยังคงเร่ร่อนไปมา ไม่อยู่ที่หลุมศพหรือป้ายวิญญาณ ก็เป็นไปได้ว่าแก่นาจะมีห่วงบางอย่างรั้งเอาไว้...”

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้ขุนก็ชะงักเล็กน้อย คิ้วดาบคู่้นั้นขมวดมุ่นราวกับเฟิงนิกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เขาพูดต่อ

“จะว่าไป...คนที่ถูกทำให้เป็นเงียงซือกก็ไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้นะ”

หนังตาของกวินกระตุก เขาเหลือบสายตาดูขึ้นทันที “...ครับ?”

ขุนพืมพำออกมาด้วยน้ำเสียงต่ำๆ และแผ่วเบาราวกับกำลังพูดกับตัวเอง “ใช่...วิญญาณทุกคนที่เราเจอในโรงเจร้างนั้น ไม่สามารถไปผุดไปเกิดกันได้ทั้งหมด...”

แล้วดวงตาสีดำก็ฉายประกายมีดครีมีขณะพูดประโยคถัดไป

“...ในศพคนเราจะมีเจ็ดกระแสปรารถนา ตามปกติแล้วก่อนฝังศพ ผู้ทำพิธีจะใช้วิชาทางสุสานจัดการกับกระแสปรารถนาทั้งเจ็ดเพื่อส่งวิญญาณให้ไปสู่สุคติ...แต่ในขณะเดียวกันถ้าทำลายเจ็ดกระแสปรารถนานี้ได้ ดวงจิตส่วนที่เป็นวิญญาณมนุษย์ก็จะไม่ไปไหน วิญญาณทั้งเจ็ดก็จะถูกทำลายด้วยเช่นกัน ดังนั้นคนพวกนั้นก็กลายเป็นทาสของผู้ใช้งานตลอดไป...”

พูดจบดาราหุ่นพีก็เงยหน้าขึ้นสบตากวิน แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยือก

“มีความเป็นไปได้ว่ามีใครบางคนสะกดวิญญาณทุกคนรวมถึงแป๊ะลิมเอาไว้ที่นั่น...”

ไฟจากรเหนือศีรษะพวกเขาเปลี่ยนเป็นสีเขียวแล้ว สายตาของซุนจึงผล่อกไปมองถนนก่อนออกรถ ทั้งปริศนาเอาไว้ให้กวินขบคิดต่อ

กวินเอนหลังพิงพนักเบาะก่อนถอนหายใจออกมายาวๆ เมื่อพบว่ายิงครุ่นคิด ทุกเบาะแสก็จะนำพาพวกเขาไปสู่คำถามใหม่ๆ ที่ไม่สิ้นสุดเสมอ...

แล้วคำตอบจริง ๆ มันจะอยู่ที่ตรงไหนกันล่ะ

“...รอเย็นนี้ไปคุยกับพ่อคุณกวางแล้วเราค่อยคิดอีกทีแล้วกันครับ” กวินกล่าวข้อสรุปหลังจากเงยบอยุ่นาน

ซึ่งซุนก็ดูจะเห็นด้วยเพราะเจ้าตัวร้อง “อืม” ในลำคอตอบรับระหว่างขับรถไปตามจีทีเอส ที่มันบอกว่าอีกแค่ไม่กี่เมตรก็จะถึงร้านอาหารที่นัดกับทีมงานไว้แล้ว

“แต่...” กวินเกริ่น เรียกให้คิวคมของซุนเลิกขึ้นสูงอีกครั้ง

“ครับ...?” ซุนรื้อให้อีกฝ่ายพูดต่อหลังจากลากเสียงมาล็กพัก

กวินจึงหันไปยิ้มให้คิลปินรุ่นพี่แล้วกล่าวชมเชยด้วยความนับถือจากใจจริง “แต่พี่ซุนก็เหมาะจะเป็นชินแสจริง ๆ นะ...”

...ทั้งข้อมูลที่แน่นปึก ทั้งการคิดวิเคราะห์ที่รวดเร็วฉับไว กวินมั่นใจมากกว่าถ้าอีกคนเจอทางตันในวงการบันเทิงแล้ว หากจะไปเอาดีทางด้านการเป็นชินแสก็น่าจะบังไม่หยอก

คิวดาบที่เลิกขึ้นเมื่อครู่ของซุนมุ่นลงนิดหน่อย มุมปากที่ตกลง

ตามธรรมชาติยกขึ้นมาจากๆ เบบางจนแทบมองไม่เห็น

“ไม่เอาหรอก...” ชุนปฏิเสธ ก่อนจะตีไฟเลี้ยวเพื่อเข้าไปในที่จอดรถของร้านอาหารขนาดใหญ่ซึ่งเป็นจุดหมายของพวกเขาทั้งคู่ “พี่ไม่ชอบยุ่งกับกรรมของคน...”

กวินรู้สึกสนใจในคำตอบนี้มาก เขาทบทวนชั่วครู่ก่อนตัดสินใจถาม “...ยังไงเธอครับ”

“...สมัยเด็กๆ ตอนที่อาทังยังอยู่ พี่ได้ตามอาทังไปทำงานบ่อยๆ นะ” ชุนเล่า และเมื่อเจอที่จอดรถที่ว่างอยู่ชุนก็เปิดไฟฉุกเฉินก่อนขับเลยมันไปเล็กน้อย แล้วหมุนพวงมาลัยเพื่อถอยรถเข้าช่องขณะพูดต่อ “พี่เลยได้เห็นว่าความเป็นชินแสคือการหาจุดสมดุลระหว่างท้องฟ้ากับมนุษย์ มันเลยเสี่ยงไม่ได้ที่จะต้องไปคลุกคลีกับคน...ซึ่งคน ก็ไม่ได้มีแต่คนดี”

เสียงสัญญาณถอยรถดังตืด ๆ ๆ เป็นจังหวะคลอไปกับเสียงพูดหุ้มละมุน

“...บางคนขอให้ชินแสจัดฮวงจุ้ยเพื่อเอาชนะคู่แข่ง บางคนขอให้ชินแสทำพิธีเพื่อตอบสนองความเห็นแก่ตัวของตัวเอง บางคนขอให้จัดฮวงจุ้ยเพื่อให้คนรักเลวๆ กลับมา...”

“...”

“พี่ไม่อยากไปยุ่งกับคนพวกนั้น...แต่ถ้าเป็นชินแส บางทีมันก็เลือกไม่ได้ และที่สำคัญนะ...”

รถจอดสนิท ชุนเปลี่ยนเกียร์ไปยังตัวเอ็น ยกเบรคมือขึ้นแล้วเข้าเกียร์พี ก่อนจะหันมามองกวินตรงๆ

“ยังไงพี่ก็ชอบอยู่บนเวทีมากกว่า...”

“...” กวินจ้องหน้าชุนด้วยความรู้สึกหลากหลาย แสงอาทิตย์ส่องมาจากทางหน้าต่าง ก่อให้เกิดแสงและเงาทาบลงบนใบหน้าของอีกฝ่าย แวในดวงตาสีดำสนิทแว่แว่ดังหินผาที่แผ่ผ่านเวลามายาวนานหลายร้อยปีก็ไม่เคยลั่นคลอน...

ราวกับมีมนตร์สะกดให้กวินดำดิ่งลงไปในแววตาคู่นั้น และทำให้เขาโน้มตัวลงไปจนใบหน้าของทั้งคู่อยู่ใกล้กันยิ่งกว่าเคย

กระนั้นซุนก็ไม่วะหนิไป ข้ายังมองกวินกลับมาพร้อมกับเฝ้ารอว่าอีกฝ่ายจะทำอะไรต่อ...

กวินผลิยิ้ม

“แล้วทำไมพี่ถึงมายุ่งกับผมล่ะ...”

มุมปากของซุนยิ้มเป็นรอยยิ้ม ปรายกลุ่มลึกลับในสีหน้าของเขา สะท้อนไหว ไอ่จุนจากกายของพวกเขาดูแผ่กระจายเช่นเดียวกับกลิ่นน้ำหอมเย็นๆ ที่ลอยคลอเคลียอยู่ตรงปลายจมูกเหมือนกับในลิฟต์วันนั้น

“นั่นสิ...” ซุนพึมพำ บางทีอาจจะเพราะเมื่อครูว์พวกเขาพูดกันมากไปหน่อย น้ำเสียงของเขาจึงตืดจะแหบพร่านิดๆ

“บอกหน่อยสิครับ...” กวินกระซิบอ่อนหวาน ลุ่มเสียงที่เขาใช้ถามแม้จะแผ่วเบาหว่ากลับหนักแน่น ข้ายังเจอความต้องการคำตอบอย่างชัดเจน

...ทว่ายังไม่ทันที่กวินจะได้คำตอบ ภาพตรงหน้าก็มีมิติลงในฉับพลัน เมื่อซุนยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาปิดตาเขาเอาไว้

“อ๊ะ!” กวินชะงัก บรรยากาศคลุมเครือที่ถักทอขึ้นมาจนถึงเมื่อครูว์สะบัดลงราวกับสายป่านของว้าวที่ถูกสายลมกระซอกออก

...แล้วเขาก็ได้ยินเสียงแหบต่ำของคิลปินรุ่นพี่ดังขึ้นที่ข้างหู

“แล้วไม่ยากให้ยุ่งรึไง”

วินาทีถัดมาภาพตรงหน้าก็สว่างวามเมื่อซุนผละมือออกไปปิดกุญแจรถดับเครื่อง

เสียงกึก ของการปลดล็อกดังก้องในห้องโดยสารแคบๆ เช่นเดียวกับคำสั่งเด็ดขาดของคนอายุมากกว่า

“ลงไปได้แล้ว”

...และกว่ากวินจะรู้ตัวอีกที เจ้าของรถก็ชิงเปิดประตูลงไปเสียแล้ว

การกินอาหารกับเอเจนซีและลูกค้าเป็นไปอย่างสนุกสนาน ซึ่งก่อนจะเริ่มมื้ออาหาร ทั้งคู่ก็มีถ่ายคอนเทนต์คู่กับผลิตภัณฑ์ที่ต้องเป็นพรินเตอร์

ลักเล็กน้อย จากนั้นปาร์ตี้อาหารทะเลก็เริ่มขึ้นและดำเนินไปราวชั่วโมงกว่าๆ

แสงแดดยามบ่ายกลายเป็นแสงสลัวยามสนธยา ชุนและกวินขึ้นมา
นั่งบนรถหลังจากบอกลาพี่ปึก พี่เนม คนจากเอเจนซี รวมไปถึงคุณแหวน
และคุณกวางเรียบร้อยแล้ว

ซึ่งตอนที่บอกลากันอยู่นั้น คุณกวางก็อาศัยจังหวะชุลมุนแอบให้
พิกัด ‘บ้าน’ ของหล่อนกับชุน จากนั้นก็กำชับพวกเขาสองคนว่าถ้าไปถึงแล้ว
สามารถบิบบเตรให้คนสวนข้างในมาเปิดประตูได้เลย...

“ครับ...กำลังจะไปครับ”

เสียงบทสนทนาของเจ้าของรถดังในห้องโดยสาร กวินที่เพิ่งคาดเข็มขัด
นิรภัยเสร็จ ก็หันไป่วนอยู่กับการตั้งค่าแมปในมือถือ แต่ยังตั้งไม่ทันเสร็จดี
ทางตาก็เหลือบไปเห็นว่าชุนกดวางสายและเตรียมออกรถแล้ว

ชุนพูดขึ้น

“เหล่าแปะบอกว่าถ้าเสร็จเรียบร้อยแล้วให้หาเปิดโรงแรมนอนค้าง
ที่นี่ก่อน เพราะคืนนี้เป็นคืนเดือนดับ พลังหยินเข้มข้นมาก ไม่เหมาะแก่
การเดินทางไปไหนมาไหนเวลากลางคืน และพลังของผู้ที่เหล่าแปะให้มาก็จะ
อ่อนกำลังลงมากในคืนนี้...”

ราวกับอีกคนอ่านใจเขาได้ แม้กวินจะรู้อยู่แล้วว่าชุนน่าจะโหร.คุยกับ
คุณปู้เรื่องที่จะไปพบกับลูกหลานของแปะลี้ม แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็อยากรู้
อยู่ดีว่าอีกฝ่ายคุยอะไรกับคุณปู้บ้าง

“แล้ว...ไม่กลับไปค้างที่บ้านพี่เธอครับ” กวินถามพลางกะพริบตา
ปริบๆ ก่อนจะวางมือถือของตนเอาไว้กับแท่นวางด้านหน้าเพื่อใช้มันนำทาง

ชุนตอบว่า “จากตรงนี้ไปบ้านพี่มันราวๆ สามสิบกิโลนะ รถสิบล้อ
ก็เยอะ ในเมื่อคืนนี้เป็นคืนเดือนดับ พี่ว่าหาที่นอนแถวๆ นี้เอาดีกว่า จะได้
ไม่เกิดอันตราย โรงแรมแถวนี้ก็มีเยอะแยะ”

คำตอบของชุนสมเหตุสมผลมาก แต่พอได้ยินคำว่า ‘โรงแรม’ ออกมา
จากปากอีกฝ่าย หัวใจของกวินก็กระตุกขึ้นมาแปลกๆ ภาพความใกล้ชิด
อย่างสนิทสนมก่อนมื้ออาหารแล่นเข้ามาในหัวง่ำนึก กวินจึงกระแอมเบาๆ
แล้วหันมาสนใจกับสถานที่ที่จะไปแทน

“เดี๋ยวพี่ตรงไปแล้วเลี้ยวซ้ายข้างหน้านะครับ” กวินบอกทาง ส่วนซุนก็พยักหน้าแล้วตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่อไป...

สถานที่ซึ่งจีพีเอสนำทางพวกเขามา คือหมู่บ้านหุ่ยที่ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขาสามมุข ชุ่มประตุนำหมู่บ้านทั้งใหญ่โตทั้งหุ่ยหุ่ย ชำยังทำมาจากหินแกรนิตอย่างดี บ่งบอกให้รู้ว่าผู้คนที่นี่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้น่าจะเป็นระดับผู้บริหารหรือไม่ก็เจ้าของกิจการแน่นอน

ซุนเคยขับรถผ่านที่นี่หลายครั้ง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ขับเข้ามาในหมู่บ้านแห่งนี้...

รถยนต์แล่นตรงเข้าไปยังซอยที่คุณกวางบอกเอาไว้ แล้วเขาก็พบกับบ้านหลังใหญ่ที่มีแนวรั้วอะลูมิเนียมอัลลอยซึ่งทอดตัวยาวไปเกือบสุดถนน ภายในรั้วนั้นเต็มไปด้วยไม้ดอกไม้ประดับดูมรึ้น และเมื่อรถของซุนเคลื่อนมาถึงหน้าประตูรั้ว เขาก็พบว่าประตูรั้วถูกเปิดออกกว้างอยู่แล้ว จึงไม่ต้องบีบแตรเรียกคนสวนดังที่คุณกวางกำชับเอาไว้ แต่สามารถขับรถเข้าไปได้เลย

แสงอัลตร้าส่องมาจากทางหน้าบ้านชวนให้สับสนและไม่สะดวก ยามถอยรถเล็กน้อย ทันทีที่รถจอดสนิทในที่ที่เว้นว่างเอาไว้และซุนก้าวขาลงมาจากรถ กลิ่นเกลือทะเลเข้มข้นจากสายลมก็พัดมาตีหน้า และเมื่อหันมองไปด้านหลังก็จะเห็นเงาตัวเขาอยู่ลิบ ๆ

บ้านนี้วางฮวงจุ้ยในแนวหลังเขา หน้าน้ำ

ถือว่าเป็นฮวงจุ้ยที่ดีมาก ยังไม่นับการวางแผนผังของสวนที่ดีไปเสียทุกส่วน เดาได้เลยว่าบ้านหลังนี้คงได้ขึ้นเสมือนอาชีพมาวางฮวงจุ้ยให้แน่นอน

“สวัสดีครับ คุณกวาง”

เสียงของกวินเรียกซุนที่กำลังกวาดสายตามองฮวงจุ้ยของบ้านหลังนี้ตามความเคยชินให้หันไปมอง เขาจึงเห็นว่าผู้บริหารสาวเดินลงจากชานบันได

บ้านมายังที่จอดรถแล้ว

คุณกวางทักทาย “สวัสดีค่ะ พี่นี่กว่าเราจะหลงซะแล้ว เห็นตามมาช้า”

ประธานบริษัทสาวยังคงอยู่ในชุดทำงาน สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงสแล็กเข้าทรงสีครีมเหมือนที่พวกเขาเห็นมาตลอดวัน ทว่าท่าทางนั้นดูสบายๆ กว่าที่เห็นในโรงงานและที่ร้านอาหารมาก รวากับว่าเมื่อกลับมาถึงบ้าน หล่อนก็ถอดมาดผู้บริหารออกแล้วกลายเป็นหญิงสาวธรรมดาๆ

“สวัสดีครับ” ชุนยกมือไหว้ผู้บริหารสาวที่เพิ่งบอกลากันไปเมื่อครู่อีกครั้ง แล้วเดินเข้าไปหาหล่อนพลางอธิบาย “พอดีแม่ป่วนพาไปอ้อมตรงอ่างศิลา นะครับ เลยมาช้าหน่อย”

“อ้อ ตรงนั้นรถติดด้วย” คุณกวางยิ้มให้พวกเขา ก่อนจะกวักมือ “จ้ะนี่ปะ ทั้งคู่เข้ามาก่อนคะ”

พูดจบหญิงสาวก็เดินนำทั้งสองคนเข้าไปในบ้านหลังใหญ่...

สิ่งแรกที่ทักทายพวกเขาหลังเดินพ้นประตูมาคือกลิ่นรูปหอมและกลิ่นใบชาคล้ายๆ กับบ้านคนไทยเชื้อสายจีนทั่วไป และดูเหมือนว่าการตกแต่งในอาคารบริหารที่พวกเขาไปประชุมงานกันมาวันนี้จะมีต้นแบบมาจากบ้านของผู้บริหารนั่นเอง สังเกตได้จากเครื่องเรือนไม้ฝังมุก แจกันโบนไซนา และภาพมงคลต่างๆ ที่ประดับอยู่ตามมุมบ้านซึ่งดูคล้ายกับที่โรงงาน

บ้านหลังนี้มีขนาดใหญ่มาก กระนั้นชุนกลับไม่ได้ยินเสียงแห่งชีวิตสักเท่าไร รวากับว่านอกจากพวกเขาแล้วก็ไม่มีใครอื่นอยู่เลย แม้ตลอดทางที่เดินผ่านมา ชุนจะสังเกตเห็นภาพครอบครัวอันอบอุ่นของพ่อวัยหนุ่มแม่วัยสาว เด็กผู้ชายสองคนและเด็กผู้หญิงหนึ่งคนก็ตามที่...

ไปไหนกันหมดนะ...

เสียงฝีเท้าของคนสามคนดังก้องสะท้อนในบ้านที่เปิดไฟเอาไว้สว่างโร่ และหลังจากเงียบกันมาสักพัก เจ้าของบ้านก็ชวนพวกเขาคุย

“พอดีคนงานกลับกันไปแล้ว พี่เลยเปิดประตูบ้านเอาไว้ นะคะ”

“อ้อ...” กวินเป็นฝ่ายตอบรับ แล้วชวนอีกคนคุยบ้าง “ผมก็ว่าทำไมบ้านเงียบจัง คนกลับไปหมดแล้วนี่เอง”

คุณกวางพูดต่อ “ปกติแล้วบ้านนี้มีแค่พี่กับคุณพ่ออยู่กันสองคนคะ คนอื่นๆ จะกลับมาแค่ตอนเทศกาล”

นั่นจึงเป็นคำตอบของคำถามที่ซุนสงสัย และในระหว่างที่ฟังบทสนทนา สายตาของซุนก็เลื้อยไปมองนาฬิกาคุณปู่ จึงได้เห็นว่าเป็นเวลาเกือบหกโมงเย็นแล้ว อีกไม่นานพระอาทิตย์ก็จะตกดิน ฉะนั้นทางที่ดีพวกเขาควรไปถึงโรงแรมก่อนตะวันตกดินย่อมดีที่สุด

แล้วคำถามของกวินก็ดึงดูดความสนใจของซุนให้กลับไปยังบทสนทนาของพวกเขากับประธานบริษัทสาวต่อ

“แต่จะว่าไป ที่นี้อยู่ไกลจากโรงงานของ ส.ตะวันออก เยอะเลยนะครับ เดินทางไปกลับน่าจะใช้เวลาหน่อย”

คุณกวางหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วเอ่ยเห็นด้วย “ใช่ค่ะ เกือบสี่สิบกิโลแน่ะ แต่โชคที่ปีก่อนถนนมอเตอร์เวย์ที่ลัดไปบ้านบึงทำเสร็จแล้ว เลยใช้เวลาไม่นานเท่าไร ไม่อย่างนั้นนะ รถติดอยู่ตรงแยกบ้านสวนนานมาก” หล่อนว่าเสียงสูง

กวินถามต่อ “แล้วทำไมคุณกวางถึงมาอยู่แถวนี้แทนที่จะเป็นที่บ้านบึงล่ะครับ”

ซุนหันไปมองหน้ากวินทันที เพราะคำถามของอีกฝ่ายดูเหมือนจะเป็นเรื่องส่วนตัวไปนิด

แล้วก็เป็นอย่างที่คิด พลันนั้นบรรยากาศของพวกเขาสามคนก็ตกอยู่ในความเงียบงัน คุณกวางเพียงมองหน้ากวินแล้วยิ้มแต่ไม่ได้ตอบคำถามหญิงสาวพาพวกเขามาหยุดยืนอยู่ที่หน้าห้องห้องหนึ่ง ซึ่งประตูตรงหน้าเป็นประตูบานเพี้ยมไม้ประดับด้วยกระจกสีเป็นรูปดอกไม้แบบจีน...

บนใบหน้าของหล่อนยังคงมีรอยยิ้มประดับ ทว่ารอยยิ้มนั้นก็กลับเจือความรู้สึกเศร้าสร้อยบางอย่าง แล้วคุณกวางก็เอ่ยเสียงเบาขึ้นมา

“เพราะว่าอยู่ตรงนี้นั่นใกล้หมอมากกว่านะค่ะ...”

แสงยามเย็นที่ส่องลอดกระจกสีทอดลงบนดวงหน้าของหญิงสาว ทำให้บรรยากาศรอบตัวของหล่อนดูหม่นหมองอยู่ในที

เจ้าหมาใหญ่ราวกับรู้ว่าตัวเองพลาดที่ไปแตะแผลในใจของหญิงสาว

เข้าแล้วก็เลิกสัก และยังไม่ทันที่กวินจะเอ่ยอะไรต่อ คุณกวางก็ถามคำถามต่อมา...

“กวินกับซุนเคยได้ยินเรื่องเล่าของโรงเจร้างนั้นใช่ไหมคะ”

กวินและซุนชะงัก พวกเขาแลกเปลี่ยนแวบหนึ่งแล้วจึงพยักหน้า

คุณกวางจึงเล่าต่อ “...ที่เขาว่ากันว่า ใครก็ตามที่จู่โจมที่นั่นจะเจออาถรรพ์ หากไม่ตายก็ไม่ครบสามสิบสอง...”

สิ้นคำ หญิงสาวก็เปิดประตูบานเพื่อยมออกซำๆ เสียงแอ็ดของการเปิดนั้นฟังดูคล้ายกับเสียงประตูดึงหน้าต่างศาลเจ้าร้าง ทว่าหลังประตูบานนั้นไม่ใช่ความมืดมนอนธการ แต่คือห้องห้องหนึ่งซึ่งเชื่อมต่อกับสวน มีกระเจ๊กหน้าต่างที่สูงตั้งแต่พื้นจดเพดาน พอมองออกไปก็จะได้เห็นทิวทัศน์ของน้ำตกปลอมและวิวสวนที่เขียวชอุ่มชุ่มชื้น

ที่ตรงนั้นมีชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่บนวีลแชร์...

สายตาของชายชราทอดมองออกไปยังสวนด้านนอก ส่วนดวงตาของคุณกวางก็มองไปยังชายคนนั้นอีกทอดหนึ่ง แล้วจึงเบนไปมองบนกำแพง ซึ่งมีหิ้งตั้งภาพผู้ล่วงลับของคุณแม่วัยสาวและเด็กชายสองคน...

เมื่อได้เห็นทุกอย่าง อย่าง ในหัวสมองซุนก็เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้อย่างเลื่อนราง และคำตอบของคำถามที่คุณกวางเอ่ยก็พลันกระจ่างขึ้นมา...

“ในเรื่องเล่านั้น คนที่ตาย...คือแม่กับพี่ชายทั้งสองคนของพี่ ส่วนคนที่เดินไม่ได้อีกเลย คือพ่อของพี่เอง...”

“...” ซุนและกวินนิ่งงัน สายตาของทั้งคู่มองไปยังแผ่นหลังอันหงอยเหงาของหญิงสาวที่ก้าวเดินเข้าไปในห้องแล้วเรียกบิดาของตนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ป้าคะ”

ชายชราบนวีลแชร์หันมาตามเสียงเรียก และเมื่อได้เห็นหน้าของบุตรสาว เขาก็ยิ้มแย้มออกมาด้วยความปรีดา

“อ้าว มากันแล้วเหรอ”

จากที่ประหม่นด้วยสายตา ซุนคิดว่าชายคนนี้น่าจะอายุราวๆ หกสิบ

กลางๆ ผมทั้งศีรษะเป็นสีดำสนิท ท่าทางของเจ้าตัวยังคงกระหน่ำกระแวง ชายชราสวมแว่นกรอบโลหะทรงเหลี่ยม บุคลิกดูราวกับผู้บริหาร นั่งหลังตรงแม้ในเวลาพักผ่อน ส่วนเค้าโครงของใบหน้านั้น...ก็มีความคล้ายแปะลีมอยู่บ้าง

“อะ ป้า” คุณกวางยิ้มให้ผู้เป็นพ่อ ก่อนจะหันมาผายมือแนะนำกวิน และซุน

“นี่น้องซุนกับน้องกวินอะ...ที่เข้าไปถ่ายรายการในนั้น แล้วเจียงซือพวกนั้นก็ตามน้องเขาไป”

พอคุณกวางเอ่ยคำว่า ‘เจียงซือ’ ซุนก็สังเกตเห็นได้ว่าใบหน้าของชายชราดูจะซีดขาวลง

ดวงตาได้ครอบแว่นเหลือบมามองพวกเขา แล้วชายชราก็ไถวีลแชร์ของตนเข้ามาใกล้ด้วยความคล่องแคล่ว ซุนกับกวินจึงยกมือไหว้ทักทายพร้อมๆ กัน

“สวัสดีครับ / สวัสดีครับ”

ชายชรารับไหว้โดยไม่ได้เอ่ยอะไร สายตาของเจ้าตัวยังคงจ้องมองพวกเขานิ่งงัน แล้วครู่หนึ่งจึงยิ้มจางๆ ออกมา

“นั่งก่อนสิ...” คุณพ่อผายมือไปยังโซฟาใกล้ๆ ก่อนจะเบี่ยงหัวรถวีลแชร์ให้เคลื่อนนำไปยังโซฟาขณะเอ่ย “ผมก็ได้ยินมาจากเลขาเหมือนกันว่าจะมีรายการผิชอบมาถ่ายทำที่โรงเจ ตอนนั้นน้องกวางเขายุ่งๆ ที่โรงงานผมเลยตัดสินใจไปเองโดยไม่ได้บอกเขาก่อน...ก็ไม่นึกว่าจะมีปัญหาขึ้นมา”

ชายชราถอนหายใจ

“ทั้งๆ ที่ให้ซินแสช่วยดูแล้วนะ...”

ซุนที่เดินตามไปนั่งลงบนโซฟาก็เปิดประเด็นทันที

“ซินแสเหอครับ” ซุนถามเมื่อได้ยินคำว่า ‘ซินแส’ เพราะเหล่าแปะของซุนก็เป็นซินแสที่โด่งดังและมีนักธุรกิจใหญ่ๆ มาปรึกษามากมาย รวมไปถึงตอนที่ครอบครัวนี้ตั้งใจจะขายที่ดินที่ตั้งโรงเจ เหล่าแปะของเขาก็เป็นซินแสอีกคนที่ได้เข้าไปดูที่ดินผืนนั้น...แต่ ‘ซินแส’ ที่ชายชราพูดในครั้งนี้นั้นไม่ใช่เหล่าแปะของเขาย่างแน่นอน

ทว่าจะให้ถามแบบเจาะจงว่าจีนแสดคนนั้นเป็นใคร ตอนนั้นก็ไม่ใช่จังหวะที่เหมาะสมนัก เขาจึงลอบทอดเอาไว้ในใจว่าจะต้องไปถามเหล่าเปะให้จึงได้ว่าจีนแสดประจำตระกูลเตชะเจริญพานิชเป็นใครกันแน่...

แล้วชายชราที่อยู่ตรงหน้าเขาก็พยักหน้า สายตาได้ครอบแวงยังคงจ้องทั้งคู่อย่างพิจารณา “...เพราะว่าที่นั่นเป็นที่ดินอาถรรพ์ มีพลังไม่ได้บอวลอยู่เยอะแยะไปหมด ยังไม่นับว่ามีสัมภเวสีที่ยังไม่ไปไหนอีก ผมก็เลยต้องขอวันเดือนปีเกิดของทีมงานทุกคนและพวกคุณทั้งคู่มาเพื่อเอาไปให้จีนแสดดูว่ามีใครดวงตกหรือกำลังมีเคราะห์หรือไม่ ถ้าเกิดมีสักคนที่ดวงตกหรือมีเคราะห์ ผมก็ไม่ให้เข้าไปหรอก...อันตราย”

ชายชราถอนหายใจอีกครั้ง สายตาเบนมองไปยังสวนสี่เหลี่ยมด้านนอกหน้าต่าง

“ซึ่งผลออกมาว่าไม่มีใครดวงตก แถมวันที่ถ่ายก็เป็นวันแข็ง...ผมเลยอนุญาตให้ทางรายการเข้าไปถ่ายทำได้ เพราะทางนั้นเขาก็รีบร้อนมานานแต่ก็ไม่นึกเลย ไม่นึกเลย...” แก่สายตึ้งระชะ ๆ แล้วถอนหายใจออกมายาว ๆ “ไม่นึกเลย...ว่าตอนนี้เจียงซือพวกนั้นมันจะแข็งแรงแรงขนาดนี้แล้ว”

คิ้วของขุนมน่งลงก่อนถาม “หมายความว่ายังไงครับ”

สายตาของชายชราเลื่อนกลับมามองเขา ดวงตาที่ล้อมกรอบด้วยริ้วรอยหรือลึกลงแล้วเอ๋ยเสียงเบา

“...เดิมที เจียงซือที่อยู่ที่นี่ถูกสะกดไปหมดแล้ว การที่มันออกไปอาละวาดข้างนอกได้ ผมว่า...มันต้องมีคนแอบไปให้อาหารพวกมันแน่ๆ”

คนแอบไปให้อาหาร?

ขุนพบจุดน่าสงสัยเต็มไปหมดในบทสนทนา ชายชรารู้ได้อย่างไรว่าในนั้นมีเจียงซืออยู่ และรู้ได้อย่างไรว่ามันแข็งแรงแรงขึ้นเพราะมีคนแอบไปให้อาหาร เขาจึงเริ่มถาม

“งั้นคุณ...” ทว่าเขาชะงักงันเล็กน้อยเพราะลืมไปว่าอีกฝ่ายยังไม่ทันได้แนะนำตัว ซึ่งชายชราที่ยื่นออกมาารวกับรู้ใจขุนก่อนกล่าว

“ประสพ ผมชื่อประสพ...”

ขุนจึงต่อคำ “งั้นคุณประสพพอจะรู้ไหมครับ ว่าทำไมในนั้นถึงมี

เจียงซื่ออยู่ แล้วรู้ได้ยังไงว่าพวกมันแข็งแกร่งขึ้น”

แววตาของคุณประสพมืดครึ้มลง ลมหายใจของชายชราคล้ายจะเปลี่ยนจังหวะ แล้วตอนนั้นเองคุณกวางที่ปลีกตัวออกไปเมื่อครูก็กลับมา นั่งเคียงข้างบิดาของตนพร้อมกับแก้อ้อหนึ่งตัว

เมื่อนั่งลง มือหนึ่งของคุณกวางก็ยื่นไปบีบแขนผู้เป็นพ่อเบาๆ สีหน้าของหล่อนก็ดูมืดครึ้มไม่ต่างจากชายชรา...

“รู้สิ...” คุณประสพเอ่ยตลอดไรรุ่น “เพราะว่าพวกเราก็คือเป็นผู้เลี้ยงเจียงซื่อนะสิ...”

“เพราะว่าพวกเรา ก็เป็นผู้เลี้ยงเงียงชื่อนะลิ...”

คำพูดประโยคนี้ของชายชราพร้อมกับสายฟ้าที่ฟาดลงมากลางห้อง ส่งผลให้ในหูของกวินส่งเสียงดังว๊ิงว๊ิง ภาพตรงหน้าเต็นโคลงเคลงไปมา แต่เมื่อกะพริบตาเขาก็พบว่าทุกอย่างยังคงเดิม มีเพียงเสียงหัวใจของตัวเองเท่านั้นที่เต้นถี่...

“อะไรนะครับ...” เสียงของขุนตึงกวินออกมาจากภวังค์ สีหน้าของศิลปินรุ่นพี่ซีดเผือดพอ ๆ กับเขาขณะที่เจ้าตัวทวนคำพูดของคุณประสพทีละคำ “เลี้ยง...เงียงชือ เหรอครับ”

“...” ชายชราเฝ้าริมฝีปากแล้วหลุบสายตาลงต่ำ คุณกวางที่กำลังบีบนิ้วแน่นปิดตาอยู่ก็ชะงักมือแล้วเบนสายตาหนีพวกเขาไปเช่นกัน

ราวกับว่าจู่ ๆ พ่อลูกคุณนี้ก็ไม่กล้าสบตาพวกเขา เพราะเรื่องการเลี้ยงเงียงชือเป็นโครงกระดูกในตู้¹ ของครอบครัวที่เจ้าตัวไม่ค่อยอยากจะพูดให้ผู้อื่นฟังสักเท่าใดนัก แต่ในเมื่อเรื่องมันมาถึงขนาดนี้แล้ว จะไม่ให้พูดก็คงไม่ได้ ครูหนึ่งคุณประสพจึงพยักหน้าช้า ๆ แล้วเลื่อนสายตาขึ้นมาสบกับพวกเขาอีกครั้ง แววดตาของผู้อาวุโสดูหมองคล้ำ จากนั้นจึงเริ่มเล่า

¹สำนวน ‘โครงกระดูกในตู้’ (Skeleton in the closet/cupboard) หมายถึง ความลับ เรื่องอื้อฉาว หรือเรื่องน่าอับอายในอดีตของบุคคลหรือครอบครัวที่ถูกซุกซ่อนไว้ไม่ให้ผู้อื่นรู้

เรื่องราวของครอบครัวตัวเองออกมาด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ...

“บรรพบุรุษตระกูลเตชะเจริญพานิชอพยพมาจากไผ่เล้งก็จริงอยู่ แต่อันที่จริงก่อนหน้านั้น บ้านของเหล่าโจวกงและเหล่าโจวมา² ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลหูหนานครับ...”

มณฑลหูหนาน

ทางคิ้วของกวินกระตุก

“เจียงซือ คือผีดิบที่เกิดจากการสับหยินให้กลายเป็นหยาง เดิมทีเรื่องเจียงซือเป็นความเชื่อเก่าแก่จากมณฑลหูหนาน...”

กวินเหลือบทางตาไปมองด้านข้างก็เห็นซุนกำลังฟังอย่างตั้งใจ ดวงตาดำสนิทลึกล้ำคู่หนึ่งจึงตรงไปด้านหน้าอย่างเคร่งขรึม เกาของซุนตาทอดลงบนโหนกแก้มจนดูราวกับรูปปั้น

คุณประสพกล่าวต่อ

“ที่นั่น...เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ที่ทุกคนเชื่อว่าเมื่อคนเราตายลง หากเป็นชายย่อมต้องรับใช้ตระกูลด้วยการกลายเป็นเจียงซือเพื่อปกป้องวงศ์ตระกูล ดังนั้นทุกคนจึงสืบทอดประเพณีการเลี้ยงเจียงซือกันมาแต่โบราณ เมื่อใดก็ตามที่บรรพบุรุษชายของตนตายลง คนในครอบครัวจะต้องนำศพมาทำเป็นเจียงซือและเลี้ยงให้ดี เพื่อให้ตระกูลของตนมีความมั่งคั่ง ร่ำรวย...บางตระกูลที่มีวิชามาก ถึงขั้นเลี้ยงเจียงซือเอาไว้ใช้งานด้วยซ้ำ...”

“แต่เมื่อสงครามเริ่มขึ้น ต้นตระกูลของผมก็พากันอพยพมายังไผ่เล้งเพื่อหนีไฟสงคราม ทว่าอาศัยอยู่ที่นั่นได้ไม่กี่สัปดาห์ เมื่อมาถึงรุ่นของเหล่ากงอิงเล้ง พวกเขาก็ต้องหนีสงครามอีกครั้งมายังประเทศไทย...”

รอบข้างนิ่งเงียบ มีเพียงเสียงชายชราที่สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วผ่อนออกยาวๆ

คุณประสพพูดต่อ “ตอนนั้นนะเจียงซือของตระกูลเรา มีมากถึงสี่สิบเจ็ดตน”

² เหล่าโจวกง เป็นภาษาแต้จิ๋ว แปลว่า ปู่เถิดที่เป็นพ่อของปู่หวด (เหล่ากง) อีกที และเหล่าโจวมาก็เป็นภาษาแต้จิ๋ว แปลว่า ย่าเถิดที่เป็นแม่ของปู่หวด (เหล่ามา) อีกที

“สืลิบเจ็ดตน!” กวินอุทาน เขาถลึงตามองคุณประสพและคุณกวาง ด้วยแววตาเหลือเชื่อ

“ใช่ครับ...สืลิบเจ็ดตน” คุณประสพกล่าวยิ้ม ๆ คล้ายเจ้าตัวก็แทบไม่เชื่อว่าตระกูลของตนจะเลี้ยงเจียงซือได้เยอะขนาดนั้นเช่นกัน จากนั้นชายชราจึงพูดต่อ “แต่พอเหล่ากงตัดสินใจว่าจะหนีสงครามย้ายมาไทย พวกท่านเลยต้องตัดสินใจทั้งเจียงซือทั้งสืลิบเจ็ดตนเอาไว้ที่นั่นด้วย...”

ซุนมุ่นคิ้วแล้วแทรกทันควัน “ทั้งเลยเหรอครับ”

คุณกวางเป็นฝ่ายตอบแทนบิดา “มันจำเป็นต้องทั้งนะค่ะ เพราะไม่สามารถเอามาได้จริง ๆ” น้ำเสียงหล่อนนุ่มนวลมาก ชวนให้กวินและซุนหันไปทางหญิงสาว

ใบหน้าหวานของผู้บริหารสาวหม่นลงเล็กน้อย คุณกวางผละมือที่บีบนิ้วตบแขนของบิดาลงมาประสานเอาไว้บนตักก่อนจะเริ่มรับช่วงเล่าต่อจากผู้เป็นพ่อ...

“...อย่างพี่น้อง ๆ ทราบกันอยู่แล้ว ว่าการล่องเรือในสมัยก่อนมันเสี่ยงมากค่ะ ไม่รู้ว่าจจะรอดจนได้ขึ้นฝั่งไหม ไหนพอขึ้นฝั่งมาแล้วก็ไม่รู้ว่าจะมีงานทำหรือเปล่า ลำพังข้าวสารกรอกหม้อให้คนเป็นกินยังแทบจะไม่มีไม่ต้องพูดถึงการเลี้ยงผีเลย...”

คุณกวางกล่าวต่อ

“พวกท่านเลยจำเป็นต้องทั้งเจียงซือของตระกูลทั้งหมดเอาไว้ที่ไผ่ล่ง จากนั้นก็รีบขึ้นเรือมาที่ไทย...”

ผู้เป็นพ่อหันมองลูกสาวตัวเองครู่หนึ่ง ก่อนจะเล่าเรื่องราวต่อจากนั้น

“ก็เป็นอย่างที่กวางพูด...เหล่ากงเหล่าม่าและลูก ๆ เลยตัดสินใจนำป้ายวิญญาณบรรพชนไปเผาทิ้งที่ศาลเจ้าประจำหมู่บ้านเสีย ก่อนจะหนีตายมาไทยด้วยกัน แต่เพราะพื้นที่เรือแต่ละลำนั้นมีจำกัด ญาติพี่น้องก็เลยต้องแยกย้ายกันไปแบบไม่รู้เหนือรู้ใต้ บางคนก็ไปขึ้นฝั่งที่ปีนัง บางคนก็ไปขึ้นฝั่งที่เวียตนาม...ตอนนั้นมันจุกละหุกมาก เห็นว่านอกจากห่อผ้าแล้ว เหล่ากงกับเหล่าม่าก็ไม่มีอะไรติดตัวมาเลย...”

กวินฟังเรื่องเล่านี้แล้วก็รู้สึกสะท้านในใจ คำว่า ‘สงคราม’ คำสองพยางค์

ที่ไม่ว่าจะแยกส่วนออกมาพิเคราะห์อย่างไร มันก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย...

ยามสงคราม หนุ่มสาวถูกส่งออกไปตายเพื่อสนองความกระหาย
แก้อำนาจให้คนกลุ่มเล็ก ๆ ในขณะที่ประชาชนนับล้านต้องพลัดพราก
จากบ้านเกิดเรือนนอนของตนเอง

พวกเขาต้องทิ้งทุกสิ่งเอาไว้ข้างหลัง ไม่ว่าจะเป็นบ้าน ที่ดินทำกิน
เงินทอง ญาติพี่น้อง เกียรติยศ หรือศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เพื่อ
ไปแสวงโชคเอาตาบหน้า โดยไม่รู้ว่สิ่งทีรออยู่คือความรุ่งโรจน์หรือความ
ตกต่ำกันแน่...

แล้วตอนนั้นเอง คุณประสพก็เ็นกายลงเล็กน้อยเพื่อเอื้อมมือไป
หยิบอัลบั้มรูปเก่า ๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะมาเปิดออก

พี่

กลืนฟิล์มและกลืนกระดาศเก่าที่ซ่อนอยู่ในชอกกระดาศลอยฟุ้ง
ขึ้นมาตามการพลิกหน้า เสียงกระดาศและพลาสติกดังกรอบแกรบคลอ
ในบรรยากาศ จนกระทั่งมือเหยว่ยนของชายชราไปหยุดอยู่ที่หน้าหนึ่ง
แล้วคุณประสพก็เลื่อนปลายนิ้วไปเคาะลงเบา ๆ ที่รูปแรก...

คุณประสพพูดว่า “ซึ่งครอบครัวอื่น ๆ ที่ย้ายมาพร้อมกันก็ทำ
เหมือนกัน...ครอบครัวของก๋งเต็กกับก๋งย้งนะ”

เมื่อกวินหลบสายตาลงมองในอัลบั้ม เขาก็เห็นภาพถ่ายขาวดำของ
ชายชาวจีนสี่คนที่ยืนเรียงหน้ากระดานอยู่ ณ หน้าประตูทางเข้าศาลเจ้าร้าง
กวินเคยเห็นรูปนี้มาครั้งหนึ่งแล้วตอนที่ถ่ายรายการ ซึ่งคนแรกทางซ้ายมือ
คือแป๊ะลิมอย่างแน่นอนไม่ต้องสงสัย...

แล้วคุณประสพก็เอ่ยแนะนำบุคคลในรูปขณะไขปลายนิ้วลากจาก
ซ้ายไปขวาช้า ๆ ตามลำดับ...

“นี่คืออากงของผม...ก๋งลิม ส่วนนี่คือก๋งเต็ก ก๋งย้ง และก๋งหนั้น
ทั้งสี่คนนี้มาจากไผ่เลี้ยงด้วยกันหมดเลย”

เมื่อแนะนำทุกคนในรูปเสร็จ คุณประสพก็นิ่งไปครู่หนึ่ง ดวงตา
ที่เคลือบด้วยน้ำค้างแห่งกาลเวลาคู่่นั้นแดงก่ำขึ้นมาด้วยอารมณ์บางอย่าง
พลางพูดล่อใจไป

“...นอกจากจะมาจากโผวเลี้ยงเหมือนกันแล้ว ครอบครัวของกังเต็ก และกังยี่งก็อพยพมาจากหมู่บ้านเดียวกับอากงของผมในมณฑลหูหนาน เช่นกัน และใช้...พวกเขาก็เลี้ยงเจียงซือเหมือนกัน ครอบครัวของทั้งคู่เจอกับ เหล่ากงและเหล่าม่าของผมบนเรือสำเภา พอรู้ว่าเป็นคนบ้านเดียวกัน ก็บังเกิดความผูกพันประหลาด กรีดเลือดสาบานเป็นพี่น้องกันบนเรือ เหล่ากง ของผมบอกให้กังลี้มเรียกกังเต็กกับกังยี่งว่าน้องชายด้วยซ้ำ...”

น้ำเสียงของชายชราสั่นสะท้านจนชวนให้กวินและซุนเหลือบสายตา ขึ้นมอง จากนั้นซุนก็เป็นฝ่ายถามคำถามออกไปอย่างระมัดระวัง

“ทุกคนทิ้งเจียงซือของตระกูลตัวเองไปหมดเลยหรือครับ”

ชายชราพยักหน้า “ใช่...”

กวินถามต่ออย่างรวดเร็ว “แล้วมันไม่ตามมาหรือครับ”

มุมปากของชายชราแย้มยิ้มหยัน ดวงตาได้กรอบแว่นคู่ นั้นตวัดจ้อง พวกเขานิ่งงัน

“ตาม...”

เจียงซือ ตามข้อมูลในหน้าวิกิพีเดียบอกว่าเป็นผีดิบจีนตามความเชื่อพื้นบ้าน และความเชื่อในตำนานสมัยราชวงศ์ชิง

เจียงซือมีลักษณะเป็นศพที่ไม่เน่าเปื่อย ผิวขาวซีด มักสวมชุด ขุนนางโบราณ อาศัยอยู่ในโลงศพหรือถ้ำ เคลื่อนที่ด้วยการกระโดดขา ทั้งสองข้างไปพร้อมกันในเวลากลางคืน เชื่อว่าเกิดจากศพที่มีพลังหยินมากเกินไป ในไทยรู้จักกันในชื่อ ‘ผีกองกอย’

แต่ถ้าศึกษาลึกลงไปมากกว่านี้ จะพบว่าข้อมูลในวิกิพีเดียเป็นแค่ข้อมูล กลางๆเท่านั้น เพราะยังมีเจียงซืออีกมากมายหลายประเภท แตกต่างกันไป ตามภูมิภาคและวิธีการทำ แต่โดยรวมมันคือศพที่ถูกชุบชีวิตให้ฟื้นขึ้นมาใช้งาน ไม่ว่าจะเพื่อความมั่งคั่งหรือเพื่อตอบสนองความอาฆาตของผู้ถือวิชาก็ตามที...

คุณประสพเล่าต่อ “พอมายูไทยได้ราวๆ สิบห้าปี ตอนที่ตั้งโรงเจ

ซุนเฮงฮกตัวขึ้นมา ตอนนั้นไฟสงครามที่โพล่งสงบลงชั่วครู่ เหล่ากอง
ของผม...พ่อของกงลิม พ่อของกงยี่ง และพ่อของกงเต็ก ก็อาศัยความ
สงบนั้นล่องเรือกลับไปยังบ้านของตัวเองอีกครั้ง...”

สายตาของคุณประสพหลบลมมองภาพขาวดำของชายสี่คนหน้า
ศาลเจ้าร้างราวกับกำลังท่องลงไปในความทรงจำลึบอเนก ตอนนั้นศาลเจ้า
ยังคงสวยงามและเต็มไปด้วยบรรยากาศของความศักดิ์สิทธิ์ โคมสีแดง
เต็มใบแขวนเต็มเพดาน ภาพเขียนสีที่หน้าประตูยังดูเป็นรูปเป็นร่างของ
สิบสองนักษัตรชัดเจน

เงาตรงแก่ของชายชราขยับเล็กน้อย เมื่อพิศให้ดีจึงเห็นว่าคุณประสพ
แย้มรอยยิ้มบางเบา “ทั้งสามคนกลับไปยังที่ที่เคยเป็นศาลเจ้าของหมู่บ้าน
แล้วไปอัญเชิญกระถางรูปและเทพที่ยึดเหนี่ยวจิตใจกลับมา...แต่ใครจะไปรู้
ว่าสิ่งที่อัญเชิญกลับมา มันไม่ได้มีแต่เทพ...”

ความคิดของกวินพลันกระจัดกระจายเมื่อฟังมาถึงตรงนี้ เขามั่นใจ
ก่อนจะถามออกไปด้วยความไม่แน่ใจ

“เจียงซือของทุกคนที่คิดว่าเผาไปแล้ว มันกลับไปสถิตอยู่ในกระถางรูป
หรือครับ”

คุณประสพตอบ “คิดว่าน่าจะใช่...”

ซุนที่เงยบอยุ่ถามถำถำ “ทำไมถึงคิดว่าล่ะครับ”

“ก็เพราะว่าหลังจากนำกระถางรูปนั้นกลับมาตั้งที่โรงเจ เจียงซือที่
เหล่ากองเคยคิดว่าทำพิธีปลดปล่อยไปหมดแล้ว มันกลับมาปรากฏที่โรงเจ
นั่นะ...”

สายลมภายนอกพัดให้กิ่งไม้ริมหน้าต่างเสียดสีเข้ากับกระจกส่งเสียงดัง
ครืดคราด เสียงนาฬิกาคุณปู่ในห้องโถงด้านนอกตีบอกเวลาดังกึ่งสี่ครั้ง
ส่งความเยือกเยื่อให้ซึมไปทั่วผิวหนัง ใบหน้าของซุนและกวินซีดเผือดลงไป
พร้อมๆ กัน สายตาของพวกเขาจ้องตรงไปยังชายชราอย่างเหลือเชื่อ

คุณประสพจึงพูดต่อ “ทั้งสามคนเลยมาประชุมกันอย่างลับๆ ว่าจะทำ
อย่างไรกับพวกมันดี เพราะตอนนี้ทั้งสามครอบครัวยุติแล้ว ไม่มีใคร
อยากจะทำร้ายเจียงซืออีกต่อไปแล้ว อีกทั้งตอนนั้นคนจีนที่เป็นเศรษฐกิจใหม่

ก็มักจะโดนดูถูกดูแคลน ต้องมีชื่อไทย ต้องห้ามพูดภาษาจีน การเลี้ยง
เจียงซือก็มีขั้นตอนมีพิธีกรรมมากมาย หากพวกคนไทยในชุมชนรู้ว่าทั้ง
สามครอบครัวเลี้ยงผีขึ้นมา การค้าของทั้งสามตระกูลก็น่าจะมีปัญหาเอาได้...”

คุณประสพยิ้มเศร้า

“ซึ่งกว่าจะลืมน้ำอุปการะได้มันก็ยากพอแล้ว ถ้าจะให้กลับไปอมก๋อนหิน
กินแต่น้ำแกงอีก...ใครมันจะไปทำได้”

กวินเคยรับรู้มาจากในละครอยู่บ้าง ว่าชีวิตของคนไทยเชื้อสายจีน
ในยุคแรกเริ่มเต็มไปด้วยความยากลำบาก แม้จะลืมน้ำอุปการะได้แล้วก็มักจะ
โดนดูถูกเหยียดหยามอยู่ดี แต่เมื่อได้มาฟังความจริง เขาก็รู้สึกว่เรื่องจริงนั้น
เลวร้ายกว่าที่เขาเคยได้ยินมามาก...

ชายชราหยุดกายขึ้นนั่งหลังตรง แล้วเล่าต่อ “...โชคดีที่ทั้งสามคน
ได้นำตำราเกี่ยวกับการทำเจียงซือมาด้วย ในตำรานั้นบอกว่า เจียงซือ
ไม่สามารถไปผูกไปเกิดได้ เนื่องจากตอนที่ทำพิธีทำเจียงซือกับศพ พวกเขา
ได้ทำลายกระแสน้ำปราณศพทั้งเจ็ดไปจนหมดสิ้นแล้ว วิญญาณทุกคนที่ผ่าน
การทำให้เป็นเจียงซือจะไม่มีสามดวงจิตเจ็ดวิญญาณ ไม่สามารถไปผูกไปเกิด
ได้ และจะถูกติดกับตระกูลชั่วกับชั่วกลับ...”

“ฉะนั้นทางเดียวที่จะปลดปล่อยพวกมันได้ คือต้องอัญเชิญสามดวงจิต
เจ็ดวิญญาณของพวกมันให้มาสถิตอยู่ในป้ายวิญญาณ จากนั้นก็ปฏิบัติกับ
ป้ายวิญญาณเสมือนว่าเป็นศพ นำไปใส่โลง ทำพิธี และฝังอย่างถูกต้อง
จากนั้นก็ปล่อยให้ขี้ขี้ขึ้นดินตากแดดตากฝน รับพลังหยางนานถึงเก้าสิบเก้าปี
แล้วค่อยนำขึ้นมาเผาปนกิจ จึงจะสามารถปลดปล่อยพวกมันได้...”

“...”

“แต่มันไม่ได้ง่ายแบบนั้นนะสิ...”

ขอบตาของชายชราแดงก่ำ บริเวณโดยรอบก็ตกอยู่ในความเงิบงัน
กวินที่เฝ้ารอฟังตอนต่อไปของเรื่องพลันเกร็งขึ้นมาเล็กน้อยอย่างควบคุมไม่ได้
แล้วเขาก็ลองถามออกไป

“ทำไมเหรอครับ”

คุณประสพเพยหน้ามองเขา สายตาของชายชราราวกับจะชมเชยว่ากวิน

ถามได้ถูกทางแล้ว

“...เพราะว่าสิ่งที่ต้องแลกมา คือที่ดินผืนที่เป็นที่ตั้งของฮวงซุ้ยนั้น จะกลายเป็นที่ดินอาถรรพ์ ไม่อาจทำมาหากินอะไรได้อีกเลย และครอบครัวของเจ้าของที่ดินผืนนั้นก็จะฉิบหายลงไปอีกห้ารุ่น...” แล้วแวในดวงตาได้กรอบแว่นของชายชราก็ฉายประกายเย็นเยียบขณะพูดประโยคต่อไป “พวกคุณลองทายสิ...ว่าทั้งสามคนตัดสินใจตั้งฮวงซุ้ยของเจียงซือพวกนั้นไว้ที่ไหน”

รูม่านตาของกวินหดแคบลงเมื่อฟังมาถึงตรงนี้ เพราะในใจของเขามีถ้อยคำหกพยางค์ดังก้องในโสตประสาท

ซึ่งมันก็ซ้อนทับกับเสียงของคุณประสพพอดี

“โรงเจซุนเฮงฮกตัว...”

อากาศเหมือนถูกแช่แข็งท่ามกลางแสงสุดท้ายของสนธยา น้ำเสียงของชายชราที่พูดคำคำนั้นสั่นสะท้านและเปี่ยมด้วยอารมณ์ซับซ้อนหลากหลาย มือทั้งสองข้างที่เต็มไปด้วยร่องรอยแห่งกาลเวลากำแนกจนบุตรสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ต้องยื่นมือมากุมมือชายชราเอาไว้แล้วบีบ ๆ นวด ๆ เพื่อปลอบประโลมอารมณ์ที่พลุ่งพล่านของบิดา

ตอนนี้เอง เสียงแหบหุ้มของซุนก็ดังขึ้นมาจากข้างตัวกวิน

“...เพราะแบบนั้น ที่ดินของคนสามตระกูลที่อพยพมาจากไผ่เลี้ยงเหมือนกัน เลยมีแค่คนเดียวที่มีเชื้อสกลหลังโนนดเป็นเจ้าของ ซึ่งก็คือเหล่ากงของคุณประสพ หรือก็คือคุณอิงเล้ง ผู้ก่อตั้งโรงเจซุนเฮงฮกตัวใช้ไหมครับ”

“...” กวินหันไปมองซุนอย่างอดไม่ได้ ใบหน้าด้านข้างของคิลปินรุ่นพี่ยังคงมองตรงไปที่ชายชราและฉายประกายเย็นชาเหมือนทุกครั้ง ทว่าลึกลงไปในแวตาคู่นั้น กวินรู้ว่าซุนกำลังพยายามวิเคราะห์ข้อมูลมากมายที่ได้มาอย่างเอาเป็นเอาตาย

“ใช่” คุณประสพตอบออกมาอย่างง่ายดาย ท้ายน้ำเสียงมีประกายเย้ยหยันเล็กน้อยจนรู้สึกได้

กวินจึงหันกลับไปมองชายชรา แล้วเขาก็พบว่าคุณประสพหอบหายใจจนแผ่นอกกระเพื่อม สีหน้าดูเจือไปด้วยความเจ็บปวด โศกเศร้า และ

โกธธแคน รวากับว่าการเล่าเรื่องราวเหล่านี้ออกมาก็ไม่ต่างอะไรกับการยื่นมือไปแตะแผลที่อีกเสกปลัดหนองเลย

“ใช่...ใช่แล้ว ใช่แล้ว” คุณประสพย้าคำด้วยสีหน้าขุ่นหมอง สัมผัสสิ่งที่เอ่ยออกมามีขึ้นเรื่อย ๆ ตามอารมณ์ที่พุ่งสูง

“เหล่ากงของผมน...ปู่ทวดของผมรักพี่น้องมาก ถึงแม้จะไม่ใช่พี่น้องแท้ ๆ ที่คลานตามกันมา แต่เหล่ากงก็ทั้งรัก ทั้งสงสาร ทั้งไม่อยากจะครอบครองของพี่น้องต้องตกกระกำลำบาก จึงตั้งใจจะแบกรับเภทภัยทั้งหมดเอาไว้เอง! เพราะมั่นใจว่าไม่ว่าอย่างไรพี่น้องย่อมต้องช่วยเหลือกันและไม่ปล่อยให้ตระกูลเราเผชิญกับความโหดร้ายอย่างเดียวดายแน่นอน...เฮอะ! แต่ใครจะรู้...ใครจะรู้!!” เสียงแหบ ๆ ของชายชราแผดก้อง ถ่านไฟในแวตาปะทุก่อนจะลุกโผลง

คุณกวางที่เฝ้าบิบบนดมือของบิดาตนเองอยู่ เห็นท่าไม่ดีจึงเคลื่อนมือหนึ่งไปลูบหลังชายชราเบา ๆ แล้วพูดปลอบ “ป้าคะ...ค่อย ๆ ค่ะ ค่อย ๆ หายใจ”

คุณประสพฟังคำลูกสาวแล้วก็สูดลมหายใจเข้าลึกตามคำแนะนำ ใบหน้าของชายชราแดงจนดูราวกับถูกเลือด ในดวงตาได้กรอแว่นทอประกายวาวโรจน์อย่างปิดไม่มิด ลักพักใหญ่จึงเค้นคำออกมา...

“หลังจากทำการโอนที่ดินของโรงเจให้เป็นของตระกูลเตชะเจริญพานิช แต่เพียงผู้เดียว อาถรรพ์ก็เริ่มทำงาน เริ่มจากเหล่ามาของผมนที่เสียชีวิตกะทันหัน จากนั้นลูกชายของเหล่ากงทั้งห้าคนก็ทยอยเสียไปทีละคนจนเหลือแค่กำลัคนคนเดียว ส่วนกำลัคนกับอาม่าของผม ทั้งคู่พยายามมีลูกก็ครั้ง ๆ ก็ไม่สำเร็จ ไม่เกิดมาแล้วตายตั้งแต่ยังไม่โตก็แห้งไป สุดท้ายพวกแกก็มีลูกชายแค่คนเดียวคือป้าของผมซึ่งเป็นลูกคนโต โชคดีที่ป้ามีชีวิตรอดจนโตและมีผมได้...แต่ แต่มาของผมนก็เสียไปตอนคลอดผม!”

ผู้อาวุโสสูดลมหายใจเฮือกจนฟังดูราวกับเสียงสะอื้น

“ในขณะที่อีกสองตระกูลมีลูกมีหลานสืบวงศ์วานมากมาย มีทั้งสายตรงสายรอง มีแรงงานไว้ใช้ในธุรกิจงกสียะเยะ แต่มีแค่ตระกูลของเราเท่านั้นที่มีทายาทสายตรงเพียงคนเดียวและไม่สามารถมีเพิ่มได้” คุณประสพ

แค้นเสียง “ป้าผมเคยแต่งงานใหม่สามครั้ง...สามครั้งเลยนะคุณ! แต่แม่เลี้ยงทั้งสามคนกลับเจอความนิบหนวยต่างกันไป คนแรกตกเลือดจนตาย คนที่สองถูกประตู่รั้วหน้าบ้านล้มทับ คนสุดท้าย...ถูกรถเสียหลักเข้ามาชนทั้งๆที่แกกำลังยืนซื้อของอยู่ที่ตลาดดีๆแท้ๆ!!”

ชายชราส่งเสียงเจือส่ออื่น น้ำค้างที่เคลือบดวงตาคู่นั้นสั่นไหวราวกับจะกลั่นลงมาเป็นน้ำตา

“น้องชายของผมที่ไปกับแกก็เสียไปพร้อมกัน...น้องชายคนนั้นผมเลี้ยงของผมมา เป็นคนตั้งชื่อให้น้องเองด้วยซ้ำ!! ตอนนั้น...ตอนนั้นแกเพิ่งทำชวบเท่านั้นเอง!”

แล้วคุณประสพก็ส่งเสียงหัวเราะต่ำๆในลำคอด้วยความชื่นชม สายตาของแกเหม่อมองไปในอากาศอันว่างเปล่า กวีนมองแล้วก็ปลื้มรู้สึกราวกับถูกความเจ็บปวดผูกมัดล่าคอให้หายใจไม่ออก

“ทั้งอากาศและป้าของผมพูดกับผมมาตลอดว่ามันเป็นอาถรรพ์เจี๊ยงชื่อของทั้งสามตระกูลที่ถูกฝังอยู่ในที่ดินของเรา...” แกเลื่อนสายตาจากความว่างเปล่ามาสบตาพวกเขา “แต่พวกคุณรู้ไหม อีกสองตระกูลที่เสวยสุขมันไม่ได้ซาบซึ้งอะไรกับความเสียสละของพวกผมเลย”

ชายชราแค้นหัวเราะเฮอะ

“พอกังยั้งกับกังเต็กมีลูกมีหลานเยอะเข้า พวกลูกพวกหลานมันก็ยุแยงให้กังยั้งเข้ามาขอแบ่งที่โรงเจ หรือไม่ก็แบ่งสัมปทานเงินบริจาคให้พวกมัน โอ้! นั่นมันเงินทำบุญนะคุณ! เงินทำบุญแท้ๆ พวกมันยังจะเอาไปเป็นของตัวเอง!!”

พูดจบก็ตบเข้าผาดขณะเคี้ยวฟันด้วยความโกรธแค้น

“ตอนนั้นผมอายุสิบห้า โตจนรู้เรื่องแล้ว! ผมเห็นวันที่มันเอาปืนมาจ่อหัวอากาศผมด้วยซ้ำ แถมยังด่าอากาศต่อหน้าคนที่มาทำบุญเหมือนหมาเหมือนหมา บอกว่าโกงบ้างละ! เอาเงินทำบุญไปใช้ส่วนตัวบ้างละ! ยังมีหน้าเอาไปพูดทั้งตลาดว่าครอบครัวผมโกงที่ดินของพวกมัน!! ทั้งๆที่ลูกหลานพวกมันนั่นแหละอาศัยโรงเจบังหน้า รับบริจาคมมาแล้วเอาเงินไปเล่นพนัน!! พวกมันเองนั่นแหละที่เป็นคนบาป!!” สะเก็ดไฟในแววตาของคุณประสพ

ปะทุจนแดงฉาน ความโกรธเกรี้ยวถูกส่งผ่านน้ำเสียงที่ดังลั่นห้อง

“ใจเย็นก่อนค่ะป้า...” คุณกวางเอ่ยปลอบประโลมบิดาด้วยน้ำเสียงนุ่มละมุน กระนั้นในแวตาก็เต็มไปด้วยความเจ็บปวด “ใจเย็นก่อนค่ะ... ตรงนี้ป้าเล่าข้ามๆ ก็ได้ นะคะ...”

“...” ชายชราหลับตาลงขณะหอบสะท้าน เจ้าตัวพยายามหายใจเข้าลึก แล้วผ่นอกเพื่อสงบไฟโทสะ

ห้องฟ้าดำนอกมืดลงแล้ว แสงไฟในห้องจึงสว่างขึ้น กวินและซุนฟังเรื่องราวที่สับสนวุ่นวายนี้ด้วยอารมณ์หลากหลาย ใจหนึ่งพวกเขาก็สังสารครอบครัวยของแป๊ะลื้มที่ประสบเคราะห์กรรมมากมายขนาดนี้ แต่อีกใจหนึ่งก็เต็มไปด้วยคำถาม

แล้วใครกันที่อยู่เบื้องหลังคดีฆาตกรรมปริศยานั้นล่ะ...

ครู่หนึ่ง หลังจากที่ถูกหลอกของชายชรากลับมาเป็นปกติ คุณประสพก็ก้มศีรษะลงแล้วออกแรงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ อีกครั้งก่อนจะเล่าต่อ

“แล้วตอนนั้นเอง...จู่ๆ เจียงซือที่สงบอยู่ในฮวงซุ้ยมาหลายปีมันก็ปรากฏตัวขึ้นในโรงเจ”

ความคิดของกวินชาวโพลน มวลอากาศที่ไหลเวียนอยู่รอบตัวหยุดนิ่งในทันใด

อะไรนะ!

“พื้นที่ที่เคยสะกดไว้มันอ่อนลงหรือครับ” ซุนถามขึ้น

คุณประสพยิ้มเศร้า ชายชราเว้นจังหวะไปครู่หนึ่งก่อนจะเล่าต่อ “ผมก็ไม่แน่ใจ แต่อาจบอกว่าเป็นไปได้ว่าพลังของพวกมันมีมากเกินไปได้คาถาและพิธีที่อยู่ในตำราของเหล่ากงมีเอาไว้สะกดเจียงซือแต่ไม่ก็ลืบทน แต่...เจียงซือที่พวกเขาสะกดไว้เป็นเจียงซือของสามตระกูล มีมากกว่าร้อยตนเสียอีก...นอกจากนี้ เจียงซือที่ถูกฝังไว้จะถูกเลี้ยงด้วยปราณมงคลของที่ดิน มีความเป็นไปได้ว่าพลังปราณมงคลของที่ดินนั้นอ่อนลงแล้ว และพวกมันหิวจึงออกมาหาอาหารกิน...”

ขนอ่อนที่ต้นคอของกวินลุกชัน เพราะเพียงแค่เขาคิดถึงเจียงซือเป็นร้อยๆ ก็รู้สึกเหมือนอยากจะเป็นลมแล้ว เขาจึงถามออกไปด้วยความ

ยากลำบาก “แล้ว...แปะลื้มทำยังไงเหอครับตอนนั้น คือ...ได้บอกอีกสองบ้านให้มาช่วยกันไหม”

รอยยิ้มที่มุมปากของคุณประสพผุดขึ้นเบาบางพร้อม ๆ กับการส่ายศีรษะราวกับกำลังเย้ยหยันต่อโชคชะตา

“บอกไม่ทัน...” แกถอนหายใจ “มีคนตายก่อน...”

เรื่องราวขมวดมาถึงจุดสำคัญอย่างคาดไม่ถึง กวินเฟลอกำมือแน่นและแผ่รอฟังด้วยใจจดจ่อ

คุณประสพเล่าต่อ “พอมีคนตาย สายสัมพันธ์ของสามตระกูลก็ขาดสะบั้นลง เพราะทุกคนเอาแต่คิดว่าอีกฝ่ายเป็นคนทำ แน่نونว่าตอนนั้นมีแต่คนคิดวังกังลื้มเป็นคนทำ...แต่ขอโทษเถอะ! แคนั้นพวกเราจีบหยาบมากพอแล้ว กิจการการงานก็มีปัญหา จะเอาเวลาที่ไหนไปวางแผนพวกนั้น! มีแต่ลูกหลานไม่เอาอ้าวของพวกมันนั่นแหละที่เป็นนักเลงโต มีเวลาว่างมากมายจนจะรื้อฟื้นวิชาการเลี้ยงเจียงซือขึ้นมาใหม่อีกครั้ง!”

รื้อฟื้นวิชา!?

กวินและซุนเบิกตากว้างด้วยความตระหนก

“คุณลองคิดดู ถ้าเกิดกังลื้มเข้าคุกและถูกยึดทรัพย์ สุดท้ายแล้วคนที่ได้ประโยชน์มันจะเป็นใคร!” ชายชราตอบโต้ดั่งตั้งด้วยความไม่ไหวแล้ว พูดต่อ “พวกมัน...พวกเจียงซือพวกนั้นจะมาเอาชีวิตของกังลื้ม เพราะหลังจากศพที่สื้ผ่านไป เจียงซือพวกนั้นมันก็เริ่มมาไล่ล่าคนในบ้านเรา”

ชายชรากัดฟันกรอดก่อนเอ่ยลดไ่พ่น

“ตอนนั้นกังลื้มกับผมเลยตัดสินใจฝ่าแนวกันของตำรวจเข้าไปในโรงเจแล้วใช้วิชาลับในตำราโบราณสะกดพวกมันเอาไว้ในฮวงซุ้ยด้านหลังโรงเจเพื่อรอให้ถึงเวลาอันสมควรจะได้กำจัดพวกมันไปพร้อม ๆ กัน...”

กวินมองรอยยิ้มลึกลับใบหน้าของคุณประสพ เมื่อเวลาผ่านไปหลายวินาที แต่ชายชรายังไม่ได้เล่าอะไรต่อ เขาจึงถาม...

“แล้วเวลาอันสมควร คือเมื่อไหร่เหอครับ”

คุณประสพระบายลมหายใจขณะกล่าวคำ

“ปีชวด ธาตุไฟ...หรือปี 2539”

พ.ศ. 2539?

ก็คือเมื่อสามสิบปีที่แล้ว?

คิวดาบของขุนขมวดลงเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น ขณะถามด้วยน้ำเสียงทุ้มนิ่ง “แล้วทำสำเร็จไหมครับ”

ทว่าคำตอบก็อาจจะแจ่มชัดอยู่แล้ว...

เจียงซือสี่ตนในโรงเจยังคงวนเวียนอยู่ในนั้นไม่ไปไหน กระนั้นทั้งกวินและขุนก็อยากรู้เรื่องราวที่ซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัดเพื่อต่อเติมเบาะแสที่ขาดหายไป

“...” คุณประสพครุ่นคิดอยู่นาน คล้ายตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเล่าเรื่องราวตอนสำคัญตอนนี้อย่างไร หลังจากเวลาผ่านไปชั่วครู่ ผู้อาวุโสก็ถอนหายใจออกมายาวๆ

“ตอนนั้นอาการของผม กังวล แยกตัวไปนานแล้ว แต่ก่อนตายแก่ ผ่ากฝังผมเอาไว้ว่าในปี พ.ศ. 2539 ให้ยึดเอาวันที่เกิดคดีฆาตกรรมศพแรกเข้าไปที่โรงเจนั้น ทำการขุดโลงที่เต็มไปด้วยป้ายวิญญาณของเจียงซือบรรพชนขึ้นมาเผา จากนั้นก็ให้ทุบโรงเจทิ้งได้เลย...”

“ซึ่งผมก็เตรียมตัวหมดแล้วแหละ สิ่งให้คนเอาเครื่องจักรไปรอไว้แล้ว...”

คุณประสพยกมือหนึ่งขึ้นมานวดคลึงดวงตาก่อนจะแย้มยิ้มอย่างขมขื่น “แต่พวกมันมาขวาง...”

ภาพความทรงจำบางช่วงบางตอนนั้น แม้จะไม่อยากนึกถึง แต่ภาพของมันกลับชัดเจนจนดูราวกับเพิ่งเกิดเมื่อวาน...

ชายชรากลืนน้ำลายเหนียวคอลงไปอย่างยากลำบาก ลูกกระเดือกกลางลำคอเคลื่อนขยับขึ้นลงช้าๆ ดวงตาเหม่อมองไปไกลแสนไกล ซึ่งจุดหมายที่แก้วตาดู่นั้นมองอยู่ก็คงจะเป็นรูปครอบครัวอันแสนอบอุ่นในกรอบเล็ก ๆ บนตู้โชว์

รูปนั้นถ่ายที่ทะเลบางแสน มีคุณแม่วัยสาวแสนอ่อนหวาน คุณพ่อผู้สวมแว่นกรอบหนา ยืนด้วยสองขาอย่างมั่นคงในขณะที่ทั้งสองมือกระเตงอุ้มลูกชายสองคนเข้าเฝ้าคนละข้าง ส่วนเด็กสาวตัวน้อยนั้นยืนจูงมือคุณแม่อยู่...

นั่นคือรูปครอบครัวรูปสุดท้ายที่ได้ถ่ายด้วยกัน...

ชายชราหลับตาลงช้าๆ ค่อยๆ ล้วงมือลงไป在线ซักแห่งความทรงจำ และคิดถึงวันที่เขาไม่ยอมนึกถึงมากที่สุดเพื่อหุบมันขึ้นมาแล้วถ่ายทอดออกไป...

เขาจำได้ดี วันนั้นท้องฟ้ามีดครีเม้นเป็นสีเทา คล้ายว่าฝนจะตกแต่ก็ไม่ได้ยอมตกเสียที ดังนั้นทั้งครอบครัวเตชะเจริญพานิชจึงจำเป็นต้องออกเดินทางไปทำพิธีทั้งแบบนั้น...

ทว่าเมื่อขับรถไปได้ครึ่งทาง พอผ่านแยกบ้านสวนเข้าสู่อำเภอบ้านบึง ฝนก็ตกลงมาท่าใหญ่

แต่ถึงแม้ภายนอกฝนจะตกหนักจนหนาวเหน็บอย่างไร ในรถกลับเต็มไปด้วยความอบอุ่น...เพราะว่าในรถของเขานั้นมีพระอาทิตย์ถึงสองดวง...

ลูกชายคนโตของเขาชื่อ ‘เกี่ยม’ ที่แปลว่าพระอาทิตย์ เป็นชื่อที่กั้งลิ้มตั้งให้ก่อนจะจากไป ลูกชายคนนี้นั้นหน้าเหมือนผู้เป็นแม่มาก เกี่ยมฉลาดพูดช่างประจบเอาใจ ก็ไม่รู้ว่าไปเอานิสัยนี้มาจากไหน เขาจึงหลงลูกชายคนนี้มากเหลือเกิน

ส่วนคนที่สอง คนนี้กั้งลิ้มก็เตรียมชื่อไว้ให้ว่าชื่อ ‘กวง’ ที่แปลว่าพระอาทิตย์เหมือนกันแต่คนละสำเนียง

แน่นอนว่าภรรยาของเขากังวลกับชื่อเล่นของลูกชายเล็กน้อย ด้วยกลัวว่าไปโรงเรียนแล้วจะถูกล้อเอา จึงมีชื่อเรียกเล่นๆ ตามประสาแม่ลูกว่า ‘น้องซัน’ และ ‘น้องอาทิตย์’

ตระกูลเตชะเจริญพานิชที่ไม่ได้มีลูกชายมานาน จู่ๆ ก็มีเด็กผู้ชายถึงสองคน บรรยาการที่บ้านจึงเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและความวุ่นวายตามประสา

ภรรยาเคยบอกว่าเขาหลงลูกชายมากเกินไปและไม่ค่อยให้ความสนใจ

“น้องกวาง” ลูกสาวคนสุดท้ายต้องลักพาไฉน

แต่จะให้ทำอย่างไรได้เล่า

ก็ในเมื่อบุตรชายทั้งสองคนชวนให้เขานึกถึงน้องชายที่เสียไปเอามากๆ
แม้แต่รอยยิ้มของเด็กทั้งสองคนนั้นก็ราวกับถอดแบบมาจากน้องชายของเขา
เลย...

แต่ใครจะไปรู้

ว่าพระอาทิตย์ก็มีวันที่ดับแสงลงได้เช่นกัน...

“ป้าครับๆ เดี่ยวเสร็จนี้แล้วเกี่ยมอยากกินเปิดครัว!”

ลูกชายคนโตที่เล่นกับน้องชายจนเบื่อแล้วพุ่งตัวมาเกาะเบาะคนขับ
ด้วยท่าทางอดอ้อน แล้วเสียงแหลมๆ ของลูกชายคนรองที่ยังไถ่รถตกดิน
เล่นกับขอบประตูรถก็ดังมาสมทบ

“เปิดครัว! เปิดครัว!”

ประสพอดหัวเราะออกมาไม่ได้ สายตาของเขามองตรงไปยังถนน
ด้านหน้า มองก้านปัดน้ำฝนที่โบกสะบัดไปมา ปลายเท้าก็พ่นคันเร่งชะลอ
ความเร็วเล็กน้อย

“เออสิครับ เดี่ยวเสร็จแล้วไปกินเปิดครัวกัน แล้วก็แวะกินไอติมด้วย
ดีไหม ร้านที่น้องเกี่ยมกับน้องกวางชอบ?” เขาพูดกับลูกชาย ซึ่งเสียงที่ตอบ
กลับมาคือเสียงกรีดอย่างเร่าร้อนของเด็กวัยกำลังซน

แล้วภรรยาของเขาก็พูดขึ้น

“แล้วน้องกวางอยากกินอะไรคะ”

สายตาของประสพเบนไปมองบุตรสาววัยสี่ขวบที่กำลังนอนซุกอยู่ใน
อ้อมกอดของมารดาด้วยท่าทางงัวเงีย ผู้เป็นแม่ยกมือขึ้นสางผมให้ลูกเล็กน้อย
ด้วยความเอ็นดู

เด็กหญิงตัวน้อยตอบเสียงอู้อี้

“กวาง่วง กวางอยากกลับบ้าน...”

สิ้นคำตอบของเด็กสาวตัวน้อย เสียงพี่ชายทั้งสองคนก็ประสานกันมาจากหลังรถทันที

“โธ่! ไม่เอาไม่กลับบ้าน!”

ประสพหัวเราะร่วนเมื่อได้ยินเช่นนั้น แล้วทันใดนั้นเป้าหมายของเด็กชายทั้งสองก็มุ่งตรงไปยังน้องสาว

พี่คนโตชู “งั้นเดี๋ยวถึงร้านแล้วทั้งน้องกวางไว้ในรถเลย!”

พี่คนกลางซ้ำ “ใช่! เพราะป้าจะพาพวกเฮียไปกินเบ็ดคั่ว!”

ประสพตั้งใจจะหันไปห้ามทัพเมื่อเสียงโวยวายของลูกชายสองคนซัดกะดังเกินไปแล้ว

แต่...

ในช่วงจังหวะของการตัดสินใจนั้น จู่ๆ ที่ถนนด้านหน้าก็พลันมีร่างคนสี่ร่างปรากฏขึ้นมาในระยะกระชั้นชิด

“...!!!”

ดวงตาทั้งคู่ที่ถลนบวมปูดเหมือนศพที่ตายมาหลายวันจ้องเขม็งมาที่เขา ริมฝีปากเขละเอะๆ เลอะๆ ยกเป็นรอยยิ้มสะท้อนเข้ากับไฟหน้ารถราวกับภาพของมัจจุราช

รูม่านตาของประสพหดเข้า ปฏิกริยาอัตโนมัติของร่างกายสั่งให้หักพวงมาลัยหลบไปทางขวาซึ่งเป็นเลนของรถที่สวนมาในนับพลัน!!

ปึ้นนน...

เสียงแตรแหลมสูงของรถบรรทุกอ้อยที่แล่นในเลนสวนดังก้องไปทั่วบริเวณ ไฟหน้ารถสองดวงที่ราวกับพระอาทิตย์แผดกล้าในยามเที่ยงส่องฝ่าสายฝนเข้ามายังดวงตาของเขา และทำให้การตัดสินใจของประสพขาดหวังไปในชั่ววินาที...

โครม...!!

เสียงของการบดขยี้ระหว่างโลหะกับโลหะดังแทรกผ่านเสียงฝนแรงกระแทกนั้นมากมายจนพรากสติออกมาจากร่างกายของเขา

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก...

เร็วจนน่าตกใจ...

เขาแทบไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ของภรรยาและเสียงของลูกชายเลยด้วยซ้ำ
ทุกอย่างเงียบงันไปราวกับใครสักคนเอามือมาปิดหูเขาเอาไว้

แต่บางทีมันอาจจะดีแล้วก็ได้...

ดีแล้ว

เพราะในตอนที่เขาลืมตาและคืนสติขึ้นมาอีกครั้ง

ประสพก็ตระหนักได้ว่าดวงอาทิตย์ของเขาได้ดับแสงลงไปแล้ว...